

Arnold Tak: babyboomer uit de Hugo Molenaarstraat

OP DE STEP

Ik heb heel mijn leven maar op één adres in Rotterdam gewoond en wel van 1948 tot 1971. Mijn geboortehuis stond aan de Hugo Molenaarstraat 4b, eerst boven de winkel van de Vooruitgang, dat werd later snackbar Lico.

Het was een doodgewone arbeidersstraat, zoals er zoveel in Rotterdam waren. Toen ik een jaar of vijf-zes was, kreeg ik een mooie nieuwe rooie grote ijzeren autopod. Ik was nog wel wat klein, maar was er dolblij mee. Nou had ik het geluk dat mijn ouders zo'n 'step' voor hun oudste en enige zoon konden betalen, maar er waren genoeg jongens in onze straat die ouders hadden die dat niet zo maar even konden ophoesten. In die tijd werkten de vaders nog alleen voor het hele huishoudinkomen, waaruit soms vele monden moesten worden gevoed.

Bij mij in de straat woonde schuin aan de overkant Robbie Steenhorst, een jaar of drie-vier ouder dan ik en geen step. Natuurlijk mocht hij, als hij dat vroeg, ook wel eens op mijn step en hij vond het dan niet erg als ik meereed, met mijn kontje op de plank en met mijn voetjes op de moeren van het voorwiel. Als je een step voor de geest haalt, weet je het misschien weer. Eén voet op de plank en dan met je andere voet afzetten op straat. En dat af en toe afwisselen natuurlijk. Omdat we het samen zo best konden vinden, werden de tochtjes met zijn tweeën steeds groter en langer.

Van lieverlee maakten we iedere woensdagmiddag een grote toer. Via de Heemraadssingel naar de Maastunnel, door de tunnel, dan de Pleinweg af en via de Strevelsweg naar de luchtbrug bij het Feijenoordstadion, daar de trappen af richting Oranjeboomstraat en over de bruggen weer naar huis.

En het bleef niet bij die ene rondgang. Het beviel zo goed dat we die rit nog een paar keer hebben over gedaan, tot de lol eraf ging. Daaraan dank ik mijn eerste herinneringen aan Rotterdam-Zuid.

Ik heb Robbie onlangs op een reünie na ruim 50 jaar weer ontmoet. Allebei wisten we het nog heel goed van die stepperij.

Kom daar nou eens om. Als de lieve jeugd nu naar school of sport moet, dan worden ze gebracht met de auto.

Ik heb er absoluut geen spijt van dat ik een babyboomer ben. Het heeft me gevormd en ik ben dan ook reuze blij dat ik in die tijd ben opgegroeid. Zou dat crossen hebben bijgedragen aan de interesse en liefde voor mijn geboortestad?

Het heeft ertoe geleid dat het me verdiepen in Rotjeknor mijn grootste hobby is geworden. Een hobby die wel een beetje uit de hand is gelopen.

Daarover later misschien meer.

[Terug](#)